

Вобразы пушкінскай казкі

Балетны спектакль «Казка пра мёртвую царэўну і сем асілкаў» (кампазітары А. Ядэаў і В. Дзеша-воў), дзякуючы ўмудлай працы хараграфі, аўлятцаў сучаснага эстравага вобразу рамантычнай казкі Пушкіна, акрэсленае рускага нацыянальнага стылю. Ёсць тут выразны музычна-сцэнічны партрэт. Свежасць і творчая культура ўласцівы ўсёй сцэнічнай кампазіцыі. Мноства карцін і эпізодаў успрымаюцца не раз'яднана, а ў сінтэзе, гарманічна (аўтары лібрэта Г. Ягфельд і А. Андрэеў).

Тэатр нідзё не адыходзіць ад лагічнай і эмацыянальнай паслядоўнасці развіцця асноўных палей і характараў пушкінскага твора. Казка «спрачтана» ўважліва, чула, з мастацкім тактам.

Ідэі перамогі праўды над крыўдай, шчырасці над хлуснёй, добра і чалавечнасці над дрэнным і аганітым у псіхіцы людзей глыбока ўвасоблены на сцэне.

У танах класічных і характэрных, сонных і ансамблевых—графічная дакладнасць ліній, скульптурная выразнасць. Танцы ў пераважнай большасці не ілюстрацыйныя або «дывертысментныя», а адпавядаюць агульнай вернай задуме балетмайстра А. Андрэева і ўстаю пастаноўчаных калектыву (балетмайстар М. Стукачкін, мастак Е. Чамалдурэў, дырыжор І. Абрамчэў).

Рускі нацыянальны характар спектакля адчуваецца на ўсёй хараграфічнай кампазіцыі і ў асобных яе элементах. Тут асабліва хоцьбы адзначыць жаночыя танцы заключнай карціны (хоць ён і пераклікаецца з палобным да яго па манеры рускім танцам дзяўчат у пастаноўцы вядомага ансамбля «Бярозка»), а таксама апошняю варыяцыю царэўні, дзе агульнавядомая класічная лексіка з'яднана з пачынным рускім фальклорным каларытам.

Складаныя вобразы царыцы-мачыхі, разумнай і годрай, зноймай і помпэнай жанчыны, таленавіта ўвасоблены маладой балерынай А. Караніковай. На сцэне як бы ажилі пушкінскія радкі:

Высока, стройная, белая,
І умом і всем звала,
Но зато горда, томливая,
Своей правни к ревнивая.

У гэтым партрэце найбольш сінтэзаваны тэмпераменты і дзейсныя сюжэты танцаў з натхнёным драматызмам. Сцэна К. Станіславаўскага зноў пацвярджае сваю жыццёсць і на балетнай сцэне.

Высакроднасцю і душэўным хараствам, мяккай сардэчнасцю і вельмі карнай уменняй, наўняй лётчэнісцю і «экстрымным» пры-вабленнем «белатарэа» царэўна (артыстка І. Савельева). Хацелася б, аднак, каб І. Савельева глыбей раскрыла драматычна і лірычны пера-жыванні сваёй героіні. У музыцы, і асабліва ў пушкінскай казцы, больш багата і разнастайна эмацыянальная гамма, чым у вобразе, створаным артысткай.

Салісту В. Давыдаву (Елісей) вярта было б, палобна таму, як ён зрабіў у спектаклі «Сцяжаму грому», адмовіцца ад не зусім плённай традыцыі талітанга балетнага кавале-ра з яго манернасцю. І тады вобраз каралеўцы Елісей заўсёды бы больш мужына і рамантычна.

Добрым словам можна ўспомніць Чарнаўку—Б. Карпілаву, Дружку—Г. Мартынава, ансамбль кардэбалету. Спектакль, хоць не зусім бездакорны, не пакідае гледача абязважым і выклікае чулы водгук у яго сэрцы.

На здымку: пасля спектакля. Мастак Е. Чамалдурэў лішнёе артыстаў І. Савельеву (царэўна) і В. Давыдава (Елісей) з прэм'ерай.

Фота Ул. Крука.

ПРАЕКТ АПУБЛІКАВАНЫ. ДАВАЙЦЕ АБМЯРКУЕМ

Настаўнік, асабліва той, што працуе з вучнямі малодшых класаў, павінен дасканала ведаць дзіцячую літаратуру. Гэта — бясспрэчная ісціна. І калі на справе часта бывае зусім не так — вынаваты тут не толькі настаўнік.

Да нядаўняга часу ў вышэйшых навуковых установах дзіцячая літаратура зусім не выкладалася, ды і цяпер яшчэ выкладаецца не на ўсіх філалагічных факультэтах педагагічных інстытутаў. Нават колькасць гадзін курса дзіцячай літаратуры на факультэтах пачатковай школы і бібліятэч — неадстаткова, каб будучы настаўнік і бібліятэкар атрымалі добрую падрыхтоўку па гэтай дысцыпліне. Няма падручнікаў, хрэстаматый, дапаможнікаў па дзіцячай літаратуры, па кіраўніцтву дзіцячым чытаннем.

Вось чаму праграма па дзіцячай літаратуры, якая нядаўна выйшла з друку*, прыцягнула ўвагу спецыялістаў.

Праграма (яна выдадзена як праект) складзена кандыдатам філалагічных навук М. Яфімавай і ахоплівае асноўныя перыяды развіцця рускай і беларускай дзіцячай літаратуры.

Аўтар праграмы ў асноўным прытрымліваецца перыядызацыі, прынятай А. Бабушкінай у кнізе «Гісторыя рускай дзіцячай літаратуры». Праўда, выклікае пытанне перыядызацыі савецкай рускай і беларускай дзіцячай літаратуры, прапанаваная М. Яфімавай.

Заканчваецца праграма перыядам «Савецкая дзіцячая літаратура пасляваеннага часу». Такім чынам, перыяд «пасляваеннага часу» ахоплівае літаратуру часоў аднаўлення народнай гаспадаркі і далейшага развіцця.

* Праграма па дзіцячай літаратуры для факультэта пачатковай школы, педагагічнага інстытута БССР. Выдавецтва Беларускай першаснай школы Ул. І. Леніна, Мінск, 1960.

Дэбют маладых спявачак

У зале Беларускай кансерваторыі адбыўся адкрыты канцэрт студэнтаў вальнага факультэта (клас старажытнага выкладчыка Н. Навіцкай).

Увагу аматараў музыкі прыцягнула праграма канцэрта, у якую былі ўключаны творы заходніх кампазітараў — Моцарта, Баха, Глюка, Гендэля, Джардана, Данішэлі.

Зразумела, не ўсё было бездакорным у спяванні маладых выканаўцаў. Але ўдзялілі канцэрт у пераважнай большасці выклікі пэўнае выканання майстэрства, адчування стылю твораў і добры музычны густ.

Спадавіліся слухачам дует з канцэрта № 4 Баха (студэнткі Т. Казло-ва і Г. Чарняўская), арыя з оперы Гендэля «Рынальд» у выкананні Т. Казловай. Добра праспявала студэнтка К. Карабіна творы «Фіалка» Моцарта і «Шыганка» Данішэлі.

Асабліва моцнае ўражанне пакінула Г. Чарняўская, уладальніца прыгожага меца-сапрана. Выканавочны арыя для альты з кантаты № 20 Баха і «Мелодыю» Глюка, яна парадвала добрай артыстычнай манерай.

Поспеху маладых валакітас у значнай меры спрыяла выступленне акампаніатораў А. Багданавай і Д. Дворжыч.

яе, а таксама перыяд разгортвання барацьбы за пабудову камуністычнага грамадства ў нашай краіне. Назва «пасляваенны перыяд» механічна ўжываецца ў многіх падручніках. Калі раней гэты тэрмін быў заканамерны, дык цяпер ён трапіў сваю канкрэтную і патрабуе ўдакладнення.

Складальніца праграмы можа прапанаваць сістэматызаваны выклік дзіцячых рускай і беларускай дзіцячай літаратуры. Каштоўна і тое, што М. Яфімава прапанава, акрамя вывучэння твораў, знаёмства з біграфіяй вядомых дзіцячых пісьмемнікаў. У праграму ўключан агляд перыядычных дзіцячых выданняў на Беларусі, пачынаючы з часопіса «Зорка» (1921) і першай газеты школьнікаў «Піонер Беларусі» (1929).

Добра і тое, што ў праграме даецца спіс твораў замежнай дзіцячай літаратуры. Можна было б толькі параіць аўтара дапоўніць бібліяграфію найбольш значымі артыкуламі аб беларускай дзіцячай літаратуры з перыядычнага друку. Гэта неабходна зрабіць, бо няма дапаможнікаў па нашай дзіцячай літаратуры. Варта ўключыць у спіс літаратуры і матэрыялы партыйных з'ездаў, з'ездаў пленуму Саюза пісьмемнікаў СССР і БССР, рашэнняў камсамольскіх органаў.

Выкажам некаторыя заўвагі і прапановы па асобных раздзелах праграмы.

У «Тлумачальнай запісцы» да праграмы аўтар гаворыць, што мэта выкладання курса — «знаёмства з будучым настаўнікам з дзіцячай літаратурай. Але ж, здаецца, мэта ў тым, каб даць студэнту трымаць веды ў гэтай галіне, практычныя навыкі і ўменне аналізаваць мастацкі твор. Будучы настаўнік павінен мець добры эстэтычны густ, любіць літара-

туру і сваю любоў перадаць выхаванцам.

Раздзел «Вусная народная творчасць у чытанні дзяцей» складальніца абмежавала толькі казкамі. Вядома, казку вельмі любяць дзеці малодшага школьнага ўзросту, але ўсё ж абмяжоўваць фальклор твораў аднаго жанра — няправільна. Пажадана ў праграму ўключыць песні, загадкі, прыказкі, прымаўкі.

Не зусім удала падобраны і некаторыя казкі. Напрыклад, прапануецца беларуская казка «Пану навука», якая будзе цікавай для вучняў пачатковых класаў. Дарэчы, яна ў школьнай праграме прапануецца вучням 6 класа. А чаму б малодшым школьнікам не параіць такія казкі, як «Разумная дзячка», «Лісіца-хітрыца» і інш. Трэба было аўтара ў гэтым раздзеле назваць і сучасныя народныя казкі.

М. Яфімава чамусьці ўключыла ў праграму і шмат такіх твораў беларускіх пісьмемнікаў, якія чытаюцца вучнямі сярэдняй і старэйшага ўзросту. Гэта, вядома, добра. Настаўнічым пачатковым класам, безумоўна, не можа абмежавацца веданнем твораў для дзяцей малодшага школьнага ўзросту. Але трэба ўсё ж у першую чаргу паўней прадставіць творы, якія найбольш зацікавяць вучняў пачатковых класаў.

У раздзел «Творы беларускіх аўтараў другой паловы XIX стагоддзя ў чытанні дзяцей» ўключаны «Пішная шляхта» Дуніна-Маршчэвіча, «Бог няроўна дзеляе», «Чого бажыць, мужычок?», «У астрозе Ф. Багушэвіча. І чамусьці абмяноўка на вершы Ф. Багушэвіча і А. Гур'яноўскага для дзяцей малодшага ўзросту. У раздзеле «Літэратура і пераходны перыяд стварэння беларускай нацыянальнай літаратуры для дзяцей» рэкамендуецца толькі некаторыя творы М. Багданавай і С. Бядулі. Сама назва раздзела не раскрыта і выглядае загадкава.

Аўтар мае рацыю, выдзяляючы асобна вывучэнне творчасці Я. Купалы, Я. Коласа, Зм. Бядулі, Я. Маўра і А. Якімовіча. Але гэтага недастаткова. Чаму не прадставіць шыры твораў для дзяцей такіх вядомых пісьмемнікаў, як Я. Брыль, М. Танк, Э. Агняніч? Забыты ў праграме і лепшыя дзіцячыя творы М. Лупска-кова, А. Рыльска і інш.

Трэба аўтара звярнуць увагу і на пытанні эстэтычнага, атэстычнага выхавання дзяцей.

Неабходна, каб у праграме былі адсцягнуты не толькі лекцыяны, аглядаючы тэмы, але і практычныя, семінарыя зямкі.

І. РАЗАНАЎ,
дырэктар рэспубліканскага Інстытута павышэння кваліфікацыі кадраў народнай асветы.

НЕ АДЗІНЫМ хлебам жыве чалавек. На гэта часам не звязваюць асобныя кіраўнікі калгасаў, школьных грошай на будаўніцтва клуба, бібліятэкі, хаты-чытальні. Такія калгасы багатеюць дзеля самага багачы. Пра адзін з іх А. Маўзон і напісаў п'есу «Твой светлы шлях».

Калгас, якім кіруе Кашуба, — лепшы ў раёне. Як доўжыцца гаспадары, калгаснікі будуць добрыя паміж-камі і жыццё, многія з іх паставілі новыя дамы, пакупалі матэрыялы. І разам з тым у вёсцы няма добрага клубу, ды і праўленне аршэі туды ў невялікім, халодным будынку.

У калгасе шмат моладзі, якой мала багата пражыцця. Яна хоча жыць прыгажэй, цікавей і больш зместу. І таму хлопцы і дзяўчаты гора па падтрымліваюць праект перабудовы ўсёй калгасна-індустрыяльнай палі-эканічнага інстытута. Таяны. Кашуба ж лічыць, што адзіная мэта праўлення калгаса — усяляк павышаць дабрабыт калгаснікаў, а клуб — гэта вынік гэтага, «з яго калейкі» не возьмеш». Размыслюючы поглядаў пераастаюць у канфлікт, які ўяўляе ў сваю сферу і кіруючых работнікаў раёна. Аўтар імяніцца давесці ўсёй логікай вобразы ў палей, што гаворка ідзе не проста аб вырашэнні гаспадарчых задач. Як павінен жыць чалавек працы — вось асноўная праблема п'есы.

Хоцця пачаць з таго, што радуе ў спектаклі Тэатра імя Янкі Купалы.

Артыст С. Хацкевіч добра зразумее вобраз Кашубы. Ён малое героя рэалістычна, глыбока пераняўшы ў праўдзіннасці сваёй пазіцыі. Калгас дабіўся поспеху. Кашуба вырашыў, што гэта толькі яго заслуга; ён знае, чаму пачаў камандаваць, не прыслухоўваецца да падпарадкаваных, і сумленны старшнін, ён, каб зрабіць па-свойму, вымушаны абліраваць на людзей з уласнімі на-строямі. Не выпадкова Кашуба сутыкаецца не толькі з моладдзю, але і з сакратаром райкома партыі Надзеж-ным, які гора па падтрымлівае праект перабудовы вёскі.

Ролу Надзежнага шыра сыграў у спектаклі А. Казачок, стварыўшы вобраз разузнавага, прымысловага і смелага камуніста, абалыната і энер-гічнага чалавека. Вершы, што такі чалавек зольны павесіць за сабой людзей. «Трошкі гарача, але галава», — гаворыць пра яго калгаснік і.

Калгасны сход, востры сутыкні на ім розных поглядаў на жыццё — удача і тэатра і аўтара. Яе правільна ацанілі і гледачы, бо гэтыя сцэны вельмі актыўна прымаюцца імі.

Прычынай удачай спектакля трэба лічыць вобраз першага сакра-тара райкома партыі Каліны ў май-стэрскі выкананні В. Краўцова. Мы знаёмімся з сакратаром у другой дзеі, у райкамаўскім кабінёце. Каліна спа-чату выклікае сімпатыю. Перад намі заслужаны, убудены сізінны чалавек, які ўважліва слухае людзей і, зда-на, і тэатра і аўтара. Яе правільна ацанілі і гледачы, бо гэтыя сцэны вельмі актыўна прымаюцца імі.

Прычынай удачай спектакля трэба лічыць вобраз першага сакра-тара райкома партыі Каліны ў май-стэрскі выкананні В. Краўцова. Мы знаёмімся з сакратаром у другой дзеі, у райкамаўскім кабінёце. Каліна спа-чату выклікае сімпатыю. Перад намі заслужаны, убудены сізінны чалавек, які ўважліва слухае людзей і, зда-на, і тэатра і аўтара. Яе правільна ацанілі і гледачы, бо гэтыя сцэны вельмі актыўна прымаюцца імі.

У раздзел «Творы беларускіх аўтараў другой паловы XIX стагоддзя ў чытанні дзяцей» ўключаны «Пішная шляхта» Дуніна-Маршчэвіча, «Бог няроўна дзеляе», «Чого бажыць, мужычок?», «У астрозе Ф. Багушэвіча. І чамусьці абмяноўка на вершы Ф. Багушэвіча і А. Гур'яноўскага для дзяцей малодшага ўзросту. У раздзеле «Літэратура і пераходны перыяд стварэння беларускай нацыянальнай літаратуры для дзяцей» рэкамендуецца толькі некаторыя творы М. Багданавай і С. Бядулі. Сама назва раздзела не раскрыта і выглядае загадкава.

Аўтар мае рацыю, выдзяляючы асобна вывучэнне творчасці Я. Купалы, Я. Коласа, Зм. Бядулі, Я. Маўра і А. Якімовіча. Але гэтага недастаткова. Чаму не прадставіць шыры твораў для дзяцей такіх вядомых пісьмемнікаў, як Я. Брыль, М. Танк, Э. Агняніч? Забыты ў праграме і лепшыя дзіцячыя творы М. Лупска-кова, А. Рыльска і інш.

Трэба аўтара звярнуць увагу і на пытанні эстэтычнага, атэстычнага выхавання дзяцей.

Неабходна, каб у праграме былі адсцягнуты не толькі лекцыяны, аглядаючы тэмы, але і практычныя, семінарыя зямкі.

І. РАЗАНАЎ,
дырэктар рэспубліканскага Інстытута павышэння кваліфікацыі кадраў народнай асветы.

Калі ўражанне раздвайваецца

«ТВОЙ СВЕТЛЫ ШЛЯХ»
У ТЭАТРЫ ІМЯ ЯНКІ КУПАЛЫ

□ □

ешча, прыслухоўваецца да іх думак. Паступова, аднак, яго характар рас-крываецца з іншага боку. Гэта кіраў-нік, які, як кажуць, едзе не на кір-маш, а з кірмашу. Яго метады кіраў-ніцтва не адпавядаюць новым запатрабаванням жыцця.

Вобраз Каліны народжан шчыры-мі роздумамі над жыццём. Цяпер, калі партыя і яе Цэнтральны Камітэт прыкладаюць сапраўды гіганцкія намаганні, каб крута ўзяць усе га-ліны народнай гаспадаркі, патрабу-юцца асабліва шырокі прастор народ-най ініцыятыве. І многія тут зале-жыць ад партыйных работнікаў, іх запалу, умення абуджаць і накіроў-ваць энтузіязм мас. Каліна не адпа-вядае ролі, якая ўскладзена на яго. Яму не стае вострага адчування жыцця, смеласці і партыйнай пры-цыповасці. У мінулым заслужаны чалавек, удзельнік калектывізацыі і былы партызанскі камандаў, цяпер ён больш за ўсё дае пра асабістыя спаводы, і таму ініцыятыва мас палю-жае яго.

Імяна пра такіх кіраўнікоў га-варыў зусім нядаўна М. С. Хрушчоў, і гэта надае вобразу наданнасць у лепшым сэнсе гэтага слова. Асабліва ярка раскрываецца характар Каліны ў сутыкненні з другім сакратаром рай-кома Надзежым.

Напісанне пераканальнага вобразу Кашубы, Надзежнага, Каліны знай-шлі ў тэатры яркае раскрыццё. Гэта жыццёвыя людзі, кожны з якіх мае выразны індывідуальны рыс.

Ёсць у спектаклі нейкая такая за-дзістасць, якую ўносіць у яго калгасная моладзь (Таяны, Кашу-рына, Янка, Пятро, Марыся). Удзел моладзі надае пэўнае саабеабаўна-прэўзятасць, узрушанасць і ў не-каторых месцах ратуе спектакль ад сумных і нязойлівых сентэнцый, якімі залішні перасякае п'еса.

І вось тут да месца размова аб тым, што не радуе ў п'есе і ў спек-таклі.

Справа ў тым, што аўтар не вы-карыстаў усіх магчымых магчым-насцей канфлікту п'есы за кошт раз-віцця характараў і больш напружа-най барацьбы ўдзельнікаў палей.

Дзеянне ў спектаклі неадстаткова дынамічнае, часам як бы «спускаецца на тармазах». Паказавшы, як нара-ні В. Пола.

Рэжысёр Л. Рэхлянеў шукаў ключ да спектакля ў спалучэнні публі-цысцінасці з рэалістычнай, бытавы-мі дэталімі. У спектаклі ёсць добрыя лірычныя сцэны, шмат тральных жан-равых замалёвак. Але публіцысці-насць спектакля мела б большую сі-лу, калі б драматург, у адным выпад-ку, не зводзіў канфлікт чалавечых характараў да спрэчкі па гаспадар-чых пытаннях, а ў другім — не збі-ваўся на абстрактныя разважання, пры якіх адыходзіць на другі план рэальныя прычыны канфлікту.

Вось гэтая дзістасць і змяняе спектаклю стаць значнай з'явай у нашым тэатральным жыцці.

Ан. ШАНЯ.

«СВЕТЛЫ ШЛЯХ»

Дзея фільмы нашай студыі?

(Пісьмо ў рэдакцыю)

У сельгасаршэлі «Бальшавік» Іва-віцкага раёна часта дэманструюць кіначасопіс «Навіны будаўніч-тва», «Савесні спорт» і інш., больш рада, кіначасопіс «Навіны сельгас-падарчых тэм». Усе гэтыя фільмы вытворчасці Маскоўскай, Ленінград-скай або іншых студый дакументаль-на і навукова-папулярных фільмаў краіны. Часопісы ж студыі «Беларусьфільм» нам не паказваюць.

Ужо даўно выйшаў на экраны фільм беларускіх кінематрафістаў «Праўда аб сектанцка-п'яцідзесятні-ках». Аднак у нас яшчэ не бачылі яго. А між тым у вёсцы ёсць секта баптыстаў, і гэты фільм дапамог бы нам выявіць тых, хто яшчэ і сёння атручаны рэлігійным дурманам.

Новыя мастацкія фільмы ў калгасе дэманструюць амаль праз 5—6 ме-сяцаў пасля іх выхаду на экран.

З таго часу, як кінаперасоўні пе-райшлі на вазучую плёнку, рэдка да-водзіцца нам глядзець каляровыя фільмы.

І. МАКАРЭВІЧ.

Дрэня адбілася на творчым рос-це калектыву і тое, што, падрыхта-ваўшы агульну частку «Асноваў» праграму на высокім узроўні, дыр-жор зніжаў свае патрабаванні, і не-кількі наступных канцэртаў былі шэ-рымі і нецвятымі. Злоўжыванне творами са складанымі гармоніямі і ладавымі складам вынаўляў, калі ў агульным шуме музыканты не чулі саміх сабе, значна разладзіла строй аркестра і знізіла яго прафе-сіянальнасць.

Дрэня адбілася на выканавым майстэрстве і творчым росце калек-тыву таксама тое, што яго гадоўны дырыжор В. Дуброўскі даволі рэдка выступаў у канцэртах, мала працуе з аркестрам і часта на працягу час выклікае з Мінска ў гастрольныя вездзі.

Музычная грамадскасць Белару-сі чакае, што філармонія здолее зра-біць кожны новы сімфанічны кан-цэрт сапраўдным святам. Трэба неад-кладна перагледзець канцэртныя пра-грамы, рэпертуарны і рэспэктывныя планы, улічыўшы пры гэтым патрабу-ў папярэдняму рэпертуару сімфанічнага аркестра. Гэта дапаможа калектыву выраўнаць строй і аднавіць добрыя выканавыя традыцыі.

Каб прафесіянальнае майстэрства калектыву павышалася пламям, неабходна класіфі прадумаць план згоднага рэспэктывна і канцэрт-най работы і строга прытрымлівацца яго. Адметная рыса кожнага сапраў-ды таленавітага музычнага калектыву — высокае прафесіяналізм, які гар-аніруе адлюльваць добрую якасць усё без выключэння канцэртаў. Хо-чацца верыць, што сімфанічны ар-кестр Беларускай філармоніі набудзе такі прафесіяналізм, і ўсе яго выступ-ленні, незалежна ад месца, будуць высокамастацкімі.

Д. ЖУРАТЛЕУ.

У Глыбоцкай музычнай школе та-ленавіта дзеці калгасных праўні-коў аваловаюць тэхнікай ігры на баяне, фартэпіяна, домры, удзель-чаць у школьных аркестрах бані-стаў і розных інструментальных ан-самблях.

На здымку: выкладчык па класу баяна В. Басаў з вучнем Вяням Ты-ліным з калгаса імя Энгельса.

Фота і тэкст А. Спрынскага.

ЛІТАРАТУРА І МАСТАЦТВА

21 сакавіка 1961 г.

СТРАЧАНЫЯ ПАЗІЦЫІ ТРЭБА ВЯРНУЦЬ

Калі на рэкламных шчытах «Мін-ска» з'яўляюцца афішы з прозвішчам вядомага савецкага ці замежнага выканаўцы, назвай музычнага калек-тыву, з цікавай праграмай сімфані-чнага канцэрта, то аматары музыкі ўжо ведаюць, што пра білет на кан-цэрт трэба пастаравацца задала. Гэта характэрна не толькі высокай эстэтычнай густы народа, але і пэў-ныя вынікі папярэдняй канцэртнай дзейнасці музычных калектываў Бе-ларускай дзяржаўнай філармоніі.

За апошнія гады наведваліся сімфанічным канцэртаў у нашым го-радзе прывіткі, што кожны новы се-зон прыносіць цікавае: сустрача-е выдатныя савеснікі і замежныя ка-лектывы, салісты, дырыжоры, знаёмства з творами сучасных кампа-зітараў і палённым музычнай класі-кі, якія раней ніколі не выконваліся ў стацін рэспублікі. Таму в кожным годзе ўзрастае цікавасць да канцэр-таў, а паралельна павышаецца патра-баванні слухачоў да якасці выканан-ня і зместу праграм. Як жа праходзі-ць сёлёты канцэртны сезон у Мінску і што новага прынес ён на-шай грамадскасці?

Першыя шэсць месцаў новага се-зона не апраўдалі сп

